

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 33

14. srpna 2011

Cena: 7 Kč

PÉČE O OPUŠTĚNÉ DĚTI – „NOVÉ TÉMA“ PRO STÁT A CÍRKEV?

Před časem se v českých médiích objevila zpráva, že Organizace spojených národů (OSN) kritizuje projekt tzv. babyboxů – tedy zvláštních „komůrek“ při nemocničních zařízeních, kam mohou maminky v nouzi anonymně odložit své miminko, jemuž je do několika minut poskytnuta plná lékařská péče a následně péče ústavní či náhradní rodičovská péče. Od svého zavedení v roce 2005 babyboxy přivítaly již přes padesát dětí. Diskuse kolem kritiky babyboxů upozornila, že primární je záchrana života dítěte a všechna ostatní jeho práva jsou proto až sekundární. OSN se ale snaží upozornit, že lidská práva je potřeba chápat v jejich celku a jako celek je chránit.

Výbor pro práva dítěte při OSN 31. května jednal o zprávě České republiky, jak zavádí do praxe doporučení OSN z předchozích let a zároveň vydal dalších 50 nových doporučení včetně žádosti o zrušení babyboxů a doporučení uvolnit finanční a personální prostředky k vytvoření preventivních programů. Jeho hlavním argumentem je, že ČR řeší pouze následek problému dětí opuštěných rodiči, ale nemá dostatečné preventivní programy pro nečekaně těhotné ženy a dívky či ženy ze sociálně problematického prostředí. Výbor také argumentuje právem dítěte znát svůj rodinný původ. Babybox je však anonymní a dítě se tak nemá možnost nikdy o své rodině dozvědět. OSN se k tomuto problému „anonymních dětí“ vyjadřovalo již dříve, protože česká legislativa umožňuje i vést běžný způsob adopce na přání rodičky anonymně.

Podle účastníků jednání byla prezen-

tace české státní delegace nedostatečná a ačkoliv doporučení výboru nejsou nijak vymahatelná, jejich ignorováním by si ČR udělala pěknou ostudu. Kdyby totiž delegace ČR předložila funkční plán prevence neplánovaného rodičovství, možná by se dalo o babyboxech dále jednat. Ovšem ČR ani nic prezentovat nemohla, protože podobné vládní programy u nás skutečně chybí. Ačkoliv mnoho neziskových organizací pomáhá matkám v nouzi, žádný vládní koordinační program neexistuje. Je spravedlivé ale také upozornit, že žádný program nepodchytí sto procent rizikových rodiček a nebýt babyboxů, jejich děti by byly jistě již mrtvé.

V polovině července o doporučeních výboru OSN jednaly Meziřezortní koordinační skupina k transformaci a sjednocení systému péče o ohrožené děti a Výbor pro práva dítěte Rady vlády pro lidská práva. Jak se k tomu nakonec postaví vláda, je těžké předpovídat – zejména v době plošných škrtů a tvrdých sociálních reforem. Proto je spíše vhodné obrátit se na půdu církevní. Církev totiž v péči o opuštěné děti sehrála historicky významnou úlohu. Vždyť první sirotčince zřizovala církev (většinou při klášterech) a v roce 1190 v Itálii vznikl první předchůdce babyboxu. I v dnešní době se mnozí řeholníci i duchovní ujmají opuštěných dětí, církve zakládají domovy pro opuštěné děti a snaží se suplovat nedostatečnou státní péči i prevencí.

Církev a péče o děti bez rodiny jsou spolu zkrátka neodmyslitelně spjaté. Děti byly důležitě i v očích Pána

Dokončení na str. 3

Dětský domov Husita v Dubenci u Dobříše funguje už pět let

NAŠE CÍRKEV NEZAPOMÍNÁ NA VDOVY

Spolu s četnými hosty prožili v sobotu 16. července obyvatelé poklidné hanácké obce Bohuňovice poblíž Olomouce neobvyklou událost, snad ojedinělou v celé naší vlasti.

Občanka Velké Británie trvale žijící v USA, která tam zemřela 28. dubna, projevila v poslední vůli přání, aby po jejím skonu byla urna s jejími pozůstatky převezena do České republiky a uložena v Bohuňovicích v ro-

dinné hrobce rodiny Bryksových ze sousední obce Lašťany.

Trudie Bryksová zemřela v pozhnamném věku 91 roků a 7 měsíců ve Washingtonu, když prožila na události velmi bohatý život. Bohužel byly to vesměs události neradostné, některé z nich spíše tragické. Na počátku II. světové války se přihlásila dobrovolně do polovojských ženských oddílů WAFF, které pomáhaly v různých funkcích velení britské armády při obraně před německým bombardováním. V tomto postavení se paní Trudie seznámila na jednom britském letišti s českým občanem, válečným pilotem RAF Josefem Bryksem, rodákem ze zmíněných Lašťan, který předtím uprchl ze své Němci okupované vlasti – z tzv. Protektorátu – strastiplnou cestou přes Balkán, Turecko, Sýrii, Libanon až do Francie a velké Británie. Tam se přihlásil do Královských leteckých sil RAF a tam se seznámil s Trudie. Josef Bryks, absolvent olomoucké Obchodní akademie – letecké sekce, byl vyškoleným pilotem.

Při jednom operačním letu, kdy letěl jako ochranný stíhací doprovod s anglickými perutěmi nad Německo, byl sestřelen nad Francií a jako zajatec byl Němci umístěn postupně do pěti táborů. Nespokojil se s pasivním pobytém v zajateckém táboře a pětkrát se pokusil o útek. Dostal se až na území Polska, kde se v rámci Armie krajovej aktivně zúčastnil polského hnutí odporu proti okupantům. Po

zatčení a odhalení jeho skutečné totožnosti byl převezen do Prahy a na Pankráci odsouzen k trestu smrti. Dožil se však konce války a vrátil se nazpět do Anglie.

Do vlasti se vrátil koncem léta 1945 a přivezl si anglickou manželku Trudie roz. Dellerovou. V květnu 1946 se jim v Olomouci narodila dcera Sonja.

Po krátkém působení u leteckého pluku v Olomouci byl Josef Bryks po únoru 1948 tehdejšími režimem zatčen. Netušil, že už nikdy svoji manželku a dcerku neuvidí. Jako západní letec byl odsouzen nejdříve na deset roků a později na dalších dvacet roků, tedy celkem na třicet roků žaláře. Zemřel v táboře nucených prací při Uranových dolech Jáchymov na totální devastaci srdce. Na jeho smrti se podílely válečné útrapy, poměry v německém zajateckém táboře a otrocká dřina v uranových dolech.

Ztráta manžela byla první těžkou ranou pro paní Trudie. S dcerkou Sonjou se vrátila do Anglie. Dovedeme si jistě představit, že neměla nijak lehký život. Nejen po stránce materiální, ale zejména po stránce duševní. Nikdy se již neprovdala a soustředila se hlavně na jediné pouto k jejímu zemřelému manželovi – dceru Sonju, která vystudovala pařížskou univerzitu Sorbonnu. Bohužel i tady zasáhl krutý osud. V červnu roku 2000 Sonja zemřela na těžkou chorobu.

Po roce 1989 vyhledala paní Trudie

Dokončení na str. 3

KAPLANSKÁ SLUŽBA POLICIE?

V nedávné době mne oslovil jeden redaktor, abych jako iniciátor duchovenské péče u Policie ČR zodpověděl několik otázek. To jak to dopadlo, jste mohli číst na idnes.cz. No co bychom čekali od redaktorů. Tak alespoň na tomto serveru můžete číst, jak by to mohlo být s kaplanskou službou ve skutečnosti.

Od pana redaktora jsem dostal základní otázku: Proč si myslíte, že by Policie ČR měla mít vlastní duchovní službu?

Na otázku by šlo odpovědět prostě, že je to standardem ve vyspělých zemích, např. v USA, Kanadě, Velké Británii, Německu, Švýcarsku a dalších zemích Evropské unie, v zemích střední a jižní Afriky. Nedávno byla zavedena i na Slovensku. To by však byla nedostatečná odpověď.

Takže trochu širěji: V současné době jsou policisté pod větším stresovým zatížením. Tlak ze strany veřejnosti, nadřízených, zákonů, nedostatek

prostředků na výkon služby, nedostatečné ohodnocení finanční i společenské. Tyto faktory vedou k rychlému nástupu syndromu vyhoření nebo k dalšímu nepředloženému chování. Zároveň mimo psychologických služeb, ke kterým obecně v naší společnosti panuje nedůvěra, není služba pro tyto policisty, kde by našli vnitřní oporu a systematicky se předcházelo syndromu vyhoření. Bylo by možné také včas rozpoznat závadové chování. Duchovní služba u policie je jednou z možností, jak policisty podpořit a zkvalitnit jejich práci. Vzorem pro tuto práci je Duchovní služba Armády ČR. Tam má kaplan přímý vstup k velitelům a může s nimi konzultovat i řešit, když je na daném oddělení nějaký problém, stará se o etické vzdělávání apod.

Navíc kaplanská služba Policie ČR je zaměřena nejen uvnitř policie pro pomoc policistům a jejich podporu a to i rodinám, ale policejní kaplan

bude k dispozici i vně, tedy v rámci krizových týmů, v rámci intervenčních týmů pro oběti závažných trestných činů. Tedy pro oběti a jejich rodiny, svědky, kteří bývají často situací traumatizováni, ale i pachatele. Proto je důležité, aby policejní kaplan byl i řádně vycvičeným policistou, neboť se bude dostávat do různých situací, a mohl být oporou i podporou policistům v jejich službě i oporou a podporou lidem, kteří se dostali do nějaké zátěžové situace. Zároveň policejní prostředí je velice specifické, je pravdou, že duchovní jsou v každém městě, ale zkuste jít za civilním furářem a chtít, aby vás chápal, že jste museli při službě použít zbraň či jiný donucovací prostředek a zranili člověka, nebo museli dělat ohledačku kluka, kterého sedmnáctkrát přejela tramvaj.

Bez pořádného služebního výcviku to prostě nejde! Kaplani by měli také

Dokončení na str. 3

Film a život

Právě jsem se dodíval na film v televizi. Díky Bohu se šťastným koncem. Takový, který bychom chtěli vidět dál, ještě jedno pokračování. Dvě hodiny napětí, dramatu, bojů i štěstí. Všechno zkoncentrováno do konkrétního času. Ty chvíle štěstí, se slzami v očích na konci. A teď zase běžný, šedivý, bolavý, nudný, únavný život. Dlouze se vlekoucí. Také trochu šťastný, laskavý, humorný, při chválách ve společenství, ale i nádherný; nicméně život. Ne film, kde je vše soustředěno do několika desítek minut. A ještě to tak báječně skončilo...

Náš křesťanský život bývá opakem. Na potvrzení našich bojů si bereme verše z Písma o tom, jak budeme mít soužení, ale Ježíš přemohl svět. Ano, jistě Pane, ale není to nějak zdoluhavé? Odpusť mi, že brblám a skučím jako žalmista či prorok Jeremiáš ve svém Pláči. Realita života běžného dne se zdá být zdoluhavou pouští. Vlekoucí se dny, byť s Písmem a vědomím Boží přítomnosti...

Přestavuji byt a do toho stavbyvedoucí musí na vážnou operaci, zápasím někdy se svým zdravím, učím se, stále studuji, bojuji se svou samotou, bojuji se svými pokušeními, dohaduji se s přáteli a sousedy, šukdlím peníze a v dále vidím velikou díru dluhu, v noci se budím a vzpomínám na svůj dramatický život. Ne, už je vše odpuštěno, teď jenom sklízím, občas, co jsem zasel. Šedivé a počmárané graffiti betonových zdí, kolem nichž denně procházíme...

A občas mně překvapí záplava Boží lásky... Do toho dlouhé týdny jakési noci duše, jak by řekl Jan z Kříže, měděná obloha nevyslychaných modliteb. Rozcestí.

A do toho se mi dostanou do ruky tři knihy o našem srdci od Johna Eldredgeho. Že prý to moje srdce je Pánem připraveno prožívat "Milostný příběh". A satan svými "šípky" anebo falešnými příběhy ten milostný Boží příběh ničí...

Ty knihy mne nesmírně oslovily. Falešnost pocitů, že Bůh na nás zanevřel anebo dojem, že si musíme svůj křesťanský život nějak zasloužit, vydobýt množstvím principů... Ne, asi to není tak jednoduché, ty knihy chtějí na konci dnů doplnit křesťanskou mozaiku tím, že Bůh nás především miluje. To přece ale dávno víme! Jenže ty naše falešné kulisy, které jsme si vytvořili, návyky, stereotypy, závislost na liteře slova bez Ducha, náboženskost našich rituálů nás povázalo... A tak tedy nám může televize zprostředkovat dvě hodiny jakéhosi "skutečného" života? Ne, není to pravda, Eldredge nám odkrývá Boží srdce, a chce nám ukázat, že Bůh vložil do toho našeho srdce nesmírnou touhu po něm. Satan ji zakrývá... Náboženský formalismus ji zakrývá, principy ji zakrývají, litera slova, náš strach a zranění oněmi šípky života nás zastírají... Církevní otec Augustin napsal: "Nepokojné je naše srdce Pane než v tobě spočine". Je to o srdci. Vemte si konkordanci a najděte si, kolik veršů hovoří o srdci. "Vždyť z něj pochází život." Přečtěte si ty knihy. SRDCE. Žádný film, kniha, příběh, pocit nám nemůže nahradit, to, co Pán vložil do našeho srdce, patříme-li mu.

John Eldredge – POZNEJ SVOJE SRDCE
Petr Mečkovský

Z kazatelského plánu

9. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověka. Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v knížata.

ŽALM 118,8-9

První čtení z Písma: Izajáš 56,1.6-8

Tužby:

2. Abychom slovo Boží s důvěrou přijímali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom Boží vůli stále hledali a naplňovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, svého jediného Syna jsi dal jako oběť za nás hřích a jako příklad služby pro nás. Dej nám milost vděčně přijmout plody jeho díla vykoupení a každodenně ho následovat v jeho stopách. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 11,1-2a.29-32

Evangelium: Matouš 15,21-28

Verše k obětování: Žalm 34,8-9

Verš k požehnání: Žalm 130,7

Modlitba k požehnání:

Bože, ať svátost večere Páně stále posvěcuje naši duši i tělo a posiluje nás k dosažení věčné spásy. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 17, 41, 54, 97, 101, 105, 126, 129, 175, 179, 182, 183, 299

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Zjevení Janovo 17

Listy sedmi církvím

Pokračování z minulého čísla

„Svatý“ – to bylo jméno, kterým Hospodin nazývá sám sebe v minulosti (Lv 11,44). Fakt, že Pán Ježíš ten titul přebírá, naznačuje jeho tichý nárok ztotožnit se s Bohem. Absolutní svatost je jenom v Kristu, a je jen jeho posvěcující mocí, že na tomto charakteru bude mít účast i jeho lid. Pohanští bohové jsou falešné modly, ale on je ve své podstatě pravý Bůh. Nejen, že on je absolutně věrohodný, takže je nemožné, aby on lhal, ale je jediný, v němž pravda přirozeně přebývá, je mu vlastní.

Pán také prohlašuje, že on má klíč Davidův a s ním vrcholnou moc otevírat a zavírat. Když byl Davidův pokladník Šebna zavržen a nahrazen Eljakimem, Bůh o tom druhém řekl: „Na jeho rameno vložím klíč domu Davidova; když otevře, nikdo neotevře“ (Iz 22,22). Stejná slova o Eljakimovi cituje Kristus a myslí tím sebe, a tak naznačuje, že všichni nevěrní a nehodní správci Boží budou definitivně nahrazeni jím, neboť on je jediný věrný a pravý Správce.

Majitel klíče má přirozeně právo odemknat a zamknat. Kristus má klíč a je tedy vybaven plnou správní autoritou. Otevírá a zavírá, jak se mu líbí. Může tu být nepřímý odkaz na starodávného boha Januse, „boha dveří a dveřních stěžejí“, který byl někdy nazýván Patulcius a Clusius, tedy „ten, kdo otevírá a zavírá“. Janus držel klíč

na znamení, že má moc otevírat dveře do nebe nebo otvírat a zavírat brány míru a války na zemi. Tuto moc si osvojil papež a jeho soukromí rádci se stali známými jako „cardinals“ (odvozeno od cardo - „dveřní stěžej“), protože se podíleli na právu pohybovat dveřmi. (Viz J. M. Pražák, F. Novotný, J. Sedláček: Latinsko-český slovník, Čs. grafická unie, Praha 1935: Clusius = zavěrač, přijímá boha Jana. Janus – staroitalský bůh, pův. asi bůh oběhu a světla slunečního, pak vchodu a začátku vůbec; proto po něm nazván měsíc leden. Vyobrazován se dvěma obličejí. Jeho chrám na fóru (vl. průchodní oblouk) byl stále otevřen, zavírán jen za míru - celkem 5x. Patulcius otvárač (dveří) – přijímá boha Januse.)

Slova o klíči měla pro Filadelfii zvláštní význam. Město bylo stanici na hlavní linii císařské komunikace od moře a jeho přirozená pozice byla taková, že bylo opravdu klíčem k Frygii a cesta k centrální náhorní plošině Malé Asie byla prakticky buď otevřená nebo zavřená podle toho, jak se k té či oné věci stavěla Filadelfie.

Kristus si ovšem činí nárok na mnohem větší moc. On má ten klíč největšího významu, on je strážcem cesty života. Jeho ruka odemyká dveře ke všem pokladům duchovního bohatství a požehnání. On otvírá stezku služby a cti. Jeho klíč je „otevírací seznam“ k bohatství moudrosti a poznání. Ve svých epistolách Pavel pra-

videlně používá výraz „otevřené dveře“ jako ekvivalent příležitosti pro službu a misijní práci (srv 1 K 16,9; 1 K 2,12; Ko 4,3). „Otevřel jsem před tebou dveře“ říká Kristus východní církvi. Svou historií a polohou se Filadelfia stala misijním městem ve světských záležitostech. Ležela na samém kraji dlouhého údolí, které se otevíralo od moře do vnitrozemí a jím se dále šířila řecká řeč a zvyklosti do oblasti Lydie a Frygie. Právě tak, jak bylo město světským „misionářem“ – „apoštolem“ hellenismu – tak i církev se stala misijní společností. Pro křesťany tu byly otevřené dveře a oni nesli evangelium do měst a městeček Malé Asie.

Ta slova pozoruhodně připomínají hnutí 19. století. Přes lid Boží se přelila vlna misijního nadšení. Dobrá zpráva evangelia byla s větší odpovědností šířena než se dělo po předchozí staletí. Dveře byly dokořán otevřené a poslové evangelia nesli svou dobrou zprávu do širého světa. Slova Pána Ježíše jsou výzvou i pro dnešního křesťana. Příležitostí je pořád dost, dveře jsou otevřené. Využijeme je?

Frederick A. Tatford, Prophecy's Last Word, An Exposition of the Revelation, nakl. Pickering and Inglis Ltd. London 1. vyd. 1947, paperback 1969, repr. 1970 a 1971
Zkrácený překlad:

Jiřina Kubíková
Pokračování příště

Nad Písmem

VELIKOST VÍRY

V dnešním příběhu Matoušova evangelia se Pán Ježíš pohybuje v okolí měst Týru a Sidónu, v jakémsi palestinském pohraničí, kde žije mnoho cizinců, nežidů, pohanů. A mezi těmito obyvateli pronáší tvrdá a bezcitná slova k ženě kananejské, která volá o pomoc o uzdravení své dcery trpící posedlostí.

Co může být pro nás nepochopitelné, je mlčící Pán, ignorující prosebná slova zoufalé ženy. Až když učedníci sami žádají svého Mistra, aby se jí zbavil (vadil jim totiž její křik), Ježíš pronáší k ženě slova: „Já jsem poslán ke ztraceným ovcím z lidu izraelského“. Jako by chtěl říci: „Ty nepatříš k mému náboženství, k mé rase, pro tebe zde nejsem...“

Tato nešťastná žena nehledí na Ježíšova strohá slova, nevzdává to, dále prosí a naléhá, snad ještě důrazněji volá o pomoc. Tu opět dostává tvrdou, hrubou odpověď: „Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům.“ Ježíšovi soukmenovci a souvěrci jsou děti a cizinci, pohané – psi, zaznívá z úst toho, který mluví o lásce. Žena se ale tímto jasným a tvrdým odmítnutím nedá odehnat a bojuje dál o záchranu svého dítěte. Pro svou obhajobu zvolila dobrou argumentaci, vsadila na tohoto divotvůrce, na Ježíše, uvěřila v něho. Snad i vytušila, že jeho tvrdé slovo není jeho slovem posledním. V to doufáme i my... A skutečně, Pán kapituluje: „Ženo, tvá víra je veliká, staň se ti, jak chceš“. A hle, dcera té ženy se uz-

dravila. K pochopení toho, proč Ježíš zprvu vystupoval bezohledně a odmítal vyhovět milující matce, je třeba si uvědomit, co předchází této události. Pán byl vlastně na útěku, skrýval se daleko od Jeruzaléma. Přesto i zde byl sledován různými provokatéry, kteří mu kladli zálučné otázky, aby ho polapili, usvědčili z hereze a mohli jej zatknout.

Tak bezprostředně dnešnímu evangelnímu ději předchází spor o to, co je čisté a nečisté, co je hřích, co člověka znesvěcuje. Mistr vysvětluje a zároveň se brání proti výtce, že je odpadlík, že ruší tradici a zákon... On je přece Žid, pravověrný... nechce zákon rušit, ale naplnit. Pravda, přichází především ke svému národu, ke svému lidu, kde se narodil, vyrůstal, v jehož tradici byl vychován.

Ano, byl poslán především k Židům, ale nejen k nim. Vždyť Boží láska, spása zahrnuje všechny národy. Rozhodující není církevní příslušnost, ani příslušnost k té či oné rase, národu. Nejdůležitější je víra, která každému z nás otevírá cestu ke spáse, která musí obstát v tvrdých zkouškách.

Kolikrát si my lidé stěžujeme, že Bůh nevyslyšel naše modlitby. Svou nevěru různě odůvodňujeme: Co jsem se namodlil/namodlila, ve světě se dějí různé katastrofy, války, lidé zbytečně umírají a Bůh mlčí, nezakročí... atd.

Pamatujme, že naše víra musí obstát v tvrdých zkouškách. Pak bude pevná a my budeme schopni přijmout a naplňovat Boží vůli. Amen.

Jitka Pokorná

Pane,
naš dobrotivý Bože,
ty hledíš do našich srdcí,
víš, jak jsme nedokonalí, malověrní,
obviňujeme tě, že nás neslyšíš, když k tobě voláme,
místo toho, abychom ti byli vděční za vše,
co pro nás konáš,
co od tebe dostáváme,
za všechny tvé dary.
Prosíme tě, Pane,
osviť nás svým svatým Duchem,
ať s důvěrou
přijímáme každé tvé slovo,
ať hledáme a naplňujeme tvou vůli.
Amen.

PÉČE O OPUŠTĚNÉ DĚTI – „NOVÉ TÉMA“...

Dokončení ze str. 1
Ježíše – jako vzor čistého srdce i jako budoucnost církve a společnosti. Co tedy můžeme my jako křesťané dělat? Jestliže stát dosud nepracuje systematicky na předcházení „vzniku“ opuštěných dětí, mohou tak činit církve? Jistě ano, ovšem zde asi nepostačí slova z kazatelny, zde bude potřeba vyjít do ulic a přidat ruku k dílu. Ale máme na to? Nejde o finance. Pakliže stát obdržel takovéto napomenutí, ale neví si sám rady, jistě rád zafinancuje ty, kteří si rady vědí a ochotně tak budou činit místo státu. Jde spíše o lidskou sílu, odvahu a dostatek lásky. Mezi všemi úkoly, které nám náš život i povolání předkládají, to samozřejmě není snadné. Ale snadné věci málokdo ocení. Samozřejmě není reálné, abychom jako jednotlivci brouzdali chudinskými čtvrtěmi svých měst a hledali maminky v nouzi, to jistě ne. Naše církev, která má bohaté zkušenosti už z doby první republiky, se dnes na tomto poli již angažuje skrze Dětský domov Husita a práci s dětmi ze sociálně znevýhodněných rodin se věnuje i řada duchovních. V jiných církvích je to podobné. Můžeme tedy organizovat i preventivní pomoc

rodičkám v nouzi? Můžeme hledat radu a inspiraci u našich sester a bratrů z jiných církví i zemí? Ano a ano. Jestliže stát uznal morální závazek péče o děti v plném rozsahu jejich práv, pak mu bude muset jít vsťříc. Církve jako součást společnosti, hledající své místo v záplavě sociálně orientovaných organizací, ovšem mají velmi výhodný kredit – Krista. Jestliže státní instituce péče o děti svou činnost vykonávají z povinnosti a neziskové organizace z litosti a touhy pomáhat, křesťané tak činí skrze své církve z lásky. Láska ke všem Božím dětem totiž není povinnost ani litost, ale síla pramenící z lásky Boží k nám. Její zdroj je mimo tento svět a proto nestojí ani nepadá s podmínkami, které svět klade. Jistě, musíme s těmito podmínkami počítat, ale vždy máme „záložní zdroj“, který nám pomáhá je užívat prospěšně, ať jsou pozitivní či na překážku. Rok 2011 byl Evropskou unií vyhlášen Rokem boje proti chudobě a sociálnímu vyloučení, proto zmíněné jednání výboru OSN do něj skutečně příznačně zapadá. A jestliže si sám stát začíná uvědomovat, že pro opuštěné děti je třeba dělat víc, než je „pouze“

umísťovat do náhradní péče, stojí před církvemi velká příležitost pracovat. Mnohé maminky totiž skutečně neví, co dál, nebo nevidí způsob, jak své děti zaopatřit. Některé žijí v rizikovém prostředí, jsou týrané a děti raději dají někomu jinému. Proto je etika tak ošemetná – nejde totiž pouze o děti. Dítě má právo znát svoji rodinu, ale stejně tak matka má právo vychovat své dítě. Prevence tedy nemůže být zaměřena pouze na „ponechání si dítěte“, ale na celý sociální kontext českých rodin – dočasné bydlení pro týrané ženy, výchova proti agresi, výchova k genderové rovnosti, rekvalifikace a zaměstnání obtížně zaměstnatelných, efektivní podpora sociálně slabých rodin, efektivní práce s dysfunkčními rodinami apod. K těmto otázkám stát programy organizuje. Mnohé z toho také církve, i ta naše, dělají. Každá církev nemůže dělat vše, ale každý článek řetězce je důležitý. Sociální problémy jsou komplexní a vyžadují komplexní péči. Vidíme-li, že stát svou roli plně nezastane, posilujeme naše církevní sociální organizace, zajímejme se o ně a přiložme ruku k dílu, pokud můžeme.

Kateřina Děkanovská

Z rozloučení s Trudi Bryksovou

KAPLANSKÁ SLUŽBA...

Dokončení ze str. 1
dobře znát prostředí policie. Kdyby se civilní duchovní při některých situacích dostal do terénu, bude nebezpečný sobě i okolí.
Další častá otázka je, kde by na to policie vzala finanční prostředky? Peníze jsou vždy až na prvním místě, zvláště dnes. Je několik modelů, jak tuto službu financovat, a v každé zemi pracují různě. U nás by mohli fungovat duchovní ve služebním poměru v rámci psychologických služeb a preventivně informačních odborů. Také je funkční model, že duchovní budou řádně zařazeni na služební místo a k práci kaplana budou uvolňováni dle potřeby, jako to funguje např. u antikongflitního týmu, nebo týmu pro oběti závažných trestných činů. Navíc i tam by mohl být kaplan pomocí a oporou.
Výše uvedený text není samozřejmě vyčerpávající, to by asi nikdo nečetl. Je jen nástínem celkové koncepce práce.

kpt. Mgr. Rostislav Kotrč

NAŠE CÍRKVEV NEZAPOMÍNÁ...

Dokončení ze str. 1
příbuzné z Laštan a pravidelně – naposledy v říjnu 2010 – navštívila Českou republiku, zejména pak rodnu obec svého manžela Lašťany. Svých pobytů v České republice využívala k návštěvám vysokých škol a organizací, aby o krutých osudech nejen svého manžela, ale dlouhé řady západních válečných hrdinů, informovala zejména mladé lidi. Můžeme konstatovat, že její slova byla naprosto soustředěně vyslechnuta všemi přítomnými. Z rukou pana prezidenta Václava Klause přijala paní Trudie 28. října 2006 pro svého manžela Řád bílého lva in memoriam a dekret o povýšení Josefa Brykse do hodnosti brigádního generála. Mimoto byl oceněn řadou československých, francouzských a britských vyznamenání. Za zmínku stojí zejména jeden z nejvyšších britských řádů – MBE (Řád britského impéria), který mu osobně udělil anglický král Jiří VI. Paní Bryksová měla jistě stovky důvodů k tomu, aby na český národ zanevřela. Svými gesty však prokázala, že tomu tak není. Jednak pravidelnými návštěvami, hlavně však tím, že urnu s polovinou popela své dcery Sonji přivezla k umístění v hrobce rodiny Bryksů v Bohuňovicích a přáním, aby i její ostatky byly po smrti uloženy vedle urny její dcery. Akt rozloučení s paní Trudie byl pro všechny přítomné naprosto nezapomenutelný, protože byl generál Josef Bryks vyznáním příslušníkem naší církve (jeho urna nebyla rodině vydána a je pochována v dlouho utajovaném společném hrobě v Praze Motole) vedl celý obřad rozloučení s paní Trudie bratr farář Mgr. František Konvalinka z Olomouce, který rodinu a všechny účastníky obřadu

mile překvapil vysokou úroveň svého vystoupení – bylo vlídné, srozumitelné a nanejvýš důstojné. Nejméně sto padesát přítomných (včetně rodiny Dellerových, kteří na rozloučení přiletěli z Londýna) vyslechlo jednak část liturgie naší církve, jednak projevy čtyř řečníků, mezi jinými i projev velitele českých vojenských leteckých sil generála ing. Jiřího Vernera, který se osobně rozloučení zúčastnil. Překvapivý a nezapomenutelný byl zahajovací akt obřadu – asi deset vteřin před 14 hodinou se nad kopci Nížkého Jeseniku objevily na obloze dvě tečky, které se obrovskou rychlostí a rachotem přibližovaly. Přesně ve 14 hodin, bez sebemenší vteřinové odchylky, proletěly v malé výšce v nepatrné vzdálenosti snad několika málo metrů od sebe stíhací letouny české armády Gripeny nad středem

hřbitova, provedly okruh a průlet opakovaly. Poslední bravurní a mistrovská pocta mladých českých pilotů svému předchůdci Josefu Bryksovi a jeho věrné manželce Trudie... Jsem přesvědčen o tom, že pokud někdo neměl slzy v očích, běhal mu zcela jistě mráz po zádech. Přítomní pocítili v tu chvíli oprávněnou hrdost a pýchu nad mimořádně vysokou úrovní českého letectva. Vskutku důstojné rozloučení s manželou Bryksových. Krutý osud je rozdělil, smrt všech tří – Trudie, Sonji a Josefa – je po dlouhých desetiletích spojila.

Ivo Stavěl
Náboženská obec Olomouc

P. S. Podrobnější životopis generála Josefa Brykse a jeho rodiny jsme uveřejnili v Českém zápase č. 12 a 13 v březnu 2006 na pokračování.

NAŠE RECENZE

INGRID SILNÁ:
CHRÁMOVÝ PĚVECKÝ SBOR CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ V OLMOUCI-HODOLANECH.
UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI, 2010, STRAN 115.

Knížka přitáhne zrak už obálkou v pastelových barvách s částí prospektu hodolanských varhan, takže se dá tušit, že budeme číst nejen o pěveckém sboru, ale i o nich. Autorce musím hned na počátku vytknout, že nám nikde (knihla nemá záložku) o sobě nic neřká, takže ji představím sama: je doktorka filozofie i s titulem PhD., členka katedry hudební vědy Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, profesorka konzervatoři v Olomouci a v Kroměříži a o nedělich usedá k varhanám Husova sboru naší církve v Prostějově.

Když jsem jí kdysi jako badatelce našeho archivu řekla, že ve sborovně v Hodolanech visí krásné tablo někdejšího zdejšího pěveckého sboru, netušila jsem, že to bude první impuls k monografii o něm, k níž dá druhý výrazný podnět sama sestra farářka Šanteková svou zmínkou o dochované kronice tohoto hudebního uskupení a povzdechtem nad tím, že na faře leží balíky neuspořádaných not, které by si zasloužily lepší osud. Průzkum na místě samém inspiroval pak doktorku Silnou ke dvěma záměrům: jednak přivést na faru studenty, kteří by v rámci semináře k ediční práci s hudeb-

Muzejní noci

V polovině června se v Praze konala muzejní noc. Muzea byla otevřena až do jedné hodiny v noci a vstup byl zadarmo. Mnoho lidí této příležitosti využilo. Podobné noci se pořádají i v dalších českých městech i v sousedních zemích. Mám na mysli hlavně Německo, popř. Rakousko. Je to příležitost, jak vidět hodně za málo peněz. Noci se opakují každoročně v různých termínech. Není obtížné najít aktuální informace na internetu (hledat pod „Lange Nacht der Museen“). V květnu byla takováto akce ve Frankfurtu, v červenci v Drážďanech, v srpnu v Berlíně a v říjnu bude v Mnichově. Ve Vídni konkrétní termín neznám, ale může být užitečná i informace, že ve státní svátek (tj. 26. října) bývají vídeňská muzea rovněž zdarma. Je dobré si předem o muzeích něco zjistit – z průvodce, z internetu apod. I když obvykle na místě dostanete nějaké propagační letáky, mapky města atd., je lépe být připraven dopředu, protože pak má prohlídka větší efekt. Muzea v zahraničí nemusí být úplně zadarmo – ale permanentka stojí např. 10 euro, což je ale pořád velice levně. Tolik stojí i vstupa (která je pro držitele té permanentky zadarmo). Dobré je ovšem připomenout, že takovéto chození po muzeích při spaní v autobuse může být i fyzicky náročné. Ale zážitek stojí za to. Mnohá středoevropská muzea totiž skrývají takové poklady, že jim je mohou jinde závidět.

Pavel Benda

ninami tento notový materiál zkatalogizovali, jednak k záměru zpracovat osudy pěveckého sboru do monografie, a tím mu zajistit trvalé místo v historii jak náboženské obce, tak hudebního života církve. Práce na katalogu not je téměř hotova, knížka, vydaná s finanční podporou Olomouckého kraje a statutárního města Olomouce, spatřila světlo světa už v loňském roce.

Není to první práce Ingrid Silné z oblasti dějin hudby, mající nějaký vztah k chrámovému prostředí. Když pomínu ostatní její studie z této oblasti, postačí, když zde uvedu knihu Hudba ve farním kostele sv. Václava v Tovačově, která vyšla před dvěma lety a nedávno se jí dostalo významného ocenění udělením Čestného uznání rektora Univerzity Palackého v Olomouci za vědeckou monografii. Tady se jednalo přímo o hudbu na chrámovém kůru, zatímco knížka hodolanská seznamuje čtenáře zejména s hudbou, kterou provozovali sami členové náboženské obce už záhy po jejím vzniku. Je pravda, jak říká autorka v úvodu, že o pěveckých sborech v Církvi československé (husitské) nevzniklo doposud mnoho pojednání a tato tematika stojí dosti stranou zájmu hudebních dějepisců. Autorce se při práci na této publikaci přihodilo to, co se občas při excerpcování pramenů a literatury stává: materiály přivedou historika buď ještě někam jinam, než původně zamýšlel, nebo jeho původní téma rozšíří. Ingrid Silná zažila při práci na Hodolanech obojí. Početné prameny k vlastním dějinám sboru, šťastně objevení pamětníci ochotní podělit se o vzpomínky, stopy po výrazných osobnostech sbormistrů nejen za jejich hodolanského působení, generální oprava varhan, to vše způsobilo, že vzniklý text je obsáhlejší svým

Dokončení na str. 4

ZPRÁVY

Vyhledávací řízení

Ústřední rada Církve československé husitské vyhlašuje vyhledávací řízení na místo přednosta II. odboru ÚÚR.

Předpoklady:

* znalost řádů církve

* znalost obecně právních předpisů

* člen církve

Příhlášky s životopisem a výpisem z trestního rejstříku (ne starším 3 měsíců) zasílejte na adresu:

Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26, Praha 6, nebo mailem na:

ustredni.rada@ccsh.cz

nejpozději do 30. září 2011.

(úr)

Výročí v České Skalici

Zveme na slavnostní shromáždění k 70. výročí otevření Sboru Páně v České Skalici za účasti královéhradeckého biskupa br. Štěpána Kláska, vzácných hostů a pamětníků.

Setkání se bude konat (Sportovní ul. 616) 21. srpna od 14 h.

(red)

Setkání mládeže

3.celocírkvní setkání mládeže naší církve.

Bratři a sestry duchovní, prosíme, podpořte své „mládežky“ i své vlastní děti k účasti na této akci. Bude to zajímavá příležitost, v krásném městě, zajímavý program, „hafo“ mladých lidí, nízká cena. Kdo se dřív přihlásí, bude mít „lepší“ ubytování! Tedy přímo ve středisku vzdělávání naší církve v Brně na Lipové. Není také zanedbatelné, že nás finančně podpořila Brněnská diecéze. Děkujeme! Základní údaje:

Místo setkání: Brno – Lipová 26.

Datum setkání: 30. září – 2. října (pátek – neděle).

Cena: 250 Kč/osoba.

Ubytování: na Lipové a v nedaleké tělocvičně.

Věk: od 15 let.

Příhlášky: do 25. září na adrese: Kristýna Mlýnková, naukový odbor - referentka duchovní péče, ÚÚR CČSH, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6 – Dejvice.

Více informací a přihlášky ke stažení najdete na: www.ccsh.cz.

Přípravy jsou v plném proudu, tak se nezapomeňte přihlásit! Za přípravou skupinu:

Krista, Kuba, Marča a Máňa

Kalendář Blahoslav

Milé sestry a bratři, oznamujeme, že stále můžete objednávat kalendář Blahoslav. Objednávky přijímá bratr František Brynych, Wuchterlova 5, 166 26, Praha 6 – Dejvice; e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Cena je 70 Kč.

(red)

Křesťanská psychiatrie

Misijní odbor Kostnické jednoty zve zájemce o pastorační službu na již desátý seminář křesťanské psychiatrie a pastorační služby. Letošní námět je Od stresu ku pokoji - slouží psychoterapeutky Heidy Schenker a Anity Zurrer. Seminář se mohou zúčastnit i ti, kteří sami potřebují pomoc. Obě terapeutky během semináře rády poskytnou rozhovory. Seminář se koná od 31. srpna do 3. září v Litoměřicích, kde nám poskytují skvělé zázemí křesťanské středisko Bethel a sbor BJB.

Příhlášky na e-mail: bethel@email.cz

Informace:

Ludmila Hallerová

hallerova@volny.cz,

tel.: 242 428 814; mobil: 774 572 671.

Uchem jehly

Česká televize zahájila začátkem tohoto roku nový cyklus pořadů "Uchem jehly", v němž představuje hosty – úspěšné osobnosti, které při

svém způsobu života nezapomínají na duchovní rozměr lidského života. Tyto hosty střídavě představují v talk-show na ČT2 evangelický farář Pavel Klinecký a římskokatolický kněz Zbigniew Czendlik, který přes osmnáct let vede farnost v Lanškrouně.

Zajímá-li vás, jak si porozumí evangelický farář s praktikujícím židem, nenechte si ujít vysílání pořadu 14. srpna, v němž se setká P. Klinecký s hercem a hebraistou Jaroslavem Achabem Haidlerem. Jak se dočteme v televizním programu, Achab Haidler je znalcem Talmudu a Tóry a ve svém volném čase se věnuje dokumentaci židovských hřbitovů. Kdysi ho zaujalo tajemství symbolů a nápisů na náhrobcích a náhrobky se staly jeho první učebnicí hebrejštiny. K víře v Boha ho přivedli adventisté sedmého dne. Ke konverzi k židovství divadelní hra.

(red)

Výstava v Perle

V galerii Perla (Jánský vršek 15, Praha 1) je od 15. srpna do 14. září možné zhlédnout obrazy malířky Mirky Oberreiterové a fotografie Miroslava Adámka na téma Hledání světla.

(red)

Upozornění

Z důvodu dovolené bratra Františka Brynych je do 19. srpna uzavřena prodejna Blahoslav. Všechny objednávky a další záležitosti budou vyřízeny hned po tomto datu. Děkujeme za pochopení.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 15. 8. – 20 hodin
W. A. Mozart - Requiem
Praga Sinfonietta Orchestra,
Vox Prae Chorus,
diriguje M. Němcová
* 16. 8. – 17 hodin
Bach, Franceschini, Purcell
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka
* 17. 8. – 17 hodin
Bach, Mozart, Dvořák
J. Jonášová - soprán,
B. Rabas - varhany
* 18. 8. – 17 hodin
Mozart, Händel, Franck
PRAGUE MOZART TRIO,
Y. Škvárová - mezzosoprán
* 19. 8. – 17 hodin
Purcell, Telemann, Händel
M. Šestáková - varhany,
V. Kozderka - trubka
* 19. 8. – 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlha - hoboj,
A. Vondráčková - housle
* 20. 8. – 17 hodin
Bach, Händel, Mozart
Z. Němečková - varhany,
P. Příbyl - viola
* 20. 8. – 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlha - hoboj,
A. Vondráčková - housle
* 21. 8. – 17 hodin
Mozart, Beethoven
PRAGUE WIND QUINTET
* 21. 8. – 20 hodin
Händel, Mozart, Bach, Vivaldi
Camerata Pragensis orchestra,
A. Bárta - varhany

Z EKUMENY

BELGIE JAKO DRUHÁ EVROPSKÁ ZEMĚ ZAKAZUJE ÚPLNÉ ZAHALOVÁNÍ NA VEŘEJNOSTI

Belgie je po Francii druhou zemí v Evropě, která zavádí zákaz nošení islámské burky. Zákaz se vztahuje i na další tradiční oděv muslimek – nikáb, který zahaluje celou postavu včetně obličeje. Za veřejné nošení šátku zcela zahalujícího obličeje, nebo takového, který ponechává jen úzký prostor pro oči, bude hrozit pokuta a týdenní vězení.

V zákoně se nikde nefiká, že se týká právě muslimských žen, které nosí burku s mřížkou v oblasti očí nebo nikáb s úzkou štěrbinou pro oči. Zakazuje úplné zahalování obličeje znemožňující identifikaci osoby. Oficiálně jde o opatření k posílení bezpečnosti obyvatel. Pokud se teď v Belgii na veřejnosti objeví někdo takový, zaplatí 137 eur pokuty a zároveň půjde až na 7 dnů zpytovat své svědomí do vězení. Podle odhadů žije v Belgii asi 280 žen, které burku nebo nikáb nosí. Za veřejné prostory se ale považují například i haly hotelů, kde se ubytovávají rodiny z islámských zemí. Pokuta a pobyt v nápravném zařízení tak hrozí turistkám z Orientu. Zákon proti úplnému zahalování tváře se belgický parlament pokoušel přijmout už loni. Tehdy ale jeho snahu překazily předčasné volby a změna složení dolní sněmovny i Senátu.

Křesťan dnes

CHTÍT PRÁCI PO VĚŘÍCÍM V SOBOTU NENÍ DLE OMBUDSMANA DISKRIMINACE

Když chce zaměstnavatel po svém věřícím zaměstnanci práci v sobotu, nedopouští se podle ombudsmana diskriminace. Veřejný ochránce práv Pavel Varvařovský se tak vyjádřil k případu dvou pracovnic, které se na něj obrátily. Zaměstnavatel jim nejdřív v záležitosti pracovních sobot vyšel vstříc a nenařizoval jim je. Vše se ale změnilo, když ženy přešly na nepřetržitý provoz. Podle ombudsmana zaměstnavatel nechyboval. Je na zaměstnancích, aby se rozhodli, zda upřednostní náboženské principy, nebo své zaměstnání, zveřejnil Varvařovský ve výběru zajímavých případů, které řeší ve druhém čtvrtletí.

Na ombudsmana se obrátily dvě členky Církve adventistů sedmého dne, pro které je sobota dnem odpočinku. Nelíbilo se jim, že zaměstnavatel po nich práci v sobotu v nepřetržitém provozu začal vyžadovat. Zaměstnavatel však argumentoval tím, že volné soboty pro ně by představovaly nerovné zacházení - méně příznivé zacházení s ostatními zaměstnanci.

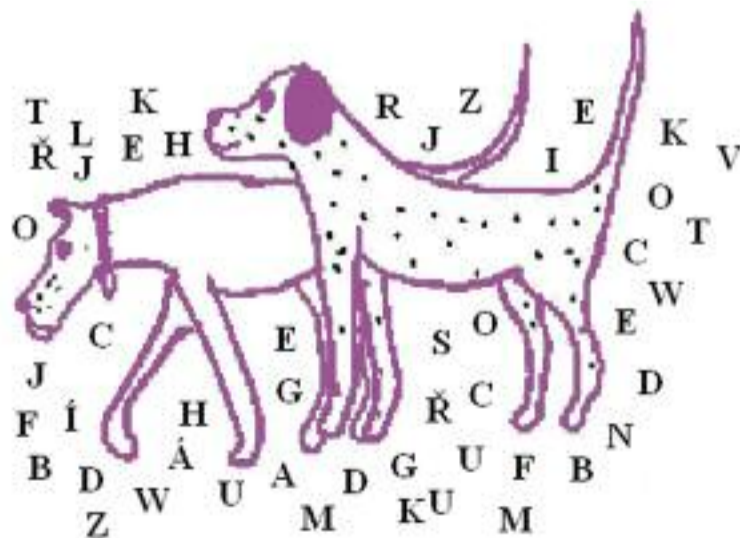
Podle Varvařovského se zaměstnavatel nesmí dopouštět nepřímé diskriminace věřících. Antidiskriminační zákon mu však prý výslovně neukládá, že by musel při vytváření pracovních podmínek aktivně zohledňovat omezení daná některým lidem jejich duchovním životem. "Je nutné, aby vstřícné kroky současně podnikli i zaměstnanci," uvedl ve zprávě ombudsman.

www.christnet.cz

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Víra kananejské ženy

Když ji Ježíš nejprve odmítl, řekla mu: „I psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“ (Mt 15,21-28) Kolem obrázku psů jsou jako drobečky rozházena písmena. Vyškrtejte všechna, která se tu objevují více než jednou. Z těch zbylých pak sestavte dvě slova tajemky.

(Řešení z minulého čísla: Nesmíš pochybovat.)

Jana Krajčřířková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčřířková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

Jitka Balatková